

Cô Giao Tra Mi

Tôi về sông chung đôi mai nhà cô Tra Mi không phải là một ngẫu nhiên mà đồng nhỏ tôi là số sắp đặt sẵn của ông trời thì phải.

Những năm ấy nhà tôi nghèo rất mong tôi, tôi sông nếm bóc với mẹ đôi một can nhà là lúp xúp mà hàng ngày mẹ tôi phải ra chợ bán chè để kiếm sông qua ngày. Rồi mẹ tôi qua đời một cách nốt ngọt, tôi chẳng hiểu nhà trông cho hay rằng mẹ tôi bỏ trung gió chết bất đắc kỳ tử khi đang bán hàng.

... Trông Phở Thông Trung Học Huyện Bình Chánh ...

Biết bao nhiêu nỗi bang hoàng, xon xang, kinh ngạc, tôi sông ngổn nài, ngổn tôi chột cồng ngạc trở trở nhỏ ngổn nữa khi hay tin mẹ tôi qua đời. Tôi nhớ lại tôi chẳng có cách xa mẹ vài giờ thôi mà, sang nay cũng nhờ thông lệ tôi con con hiểu an chen che nhau tiền của mẹ trước khi mang bán kia mà, lúc nào cũng vậy, và gần nhỏ thanh thoi quen, mẹ thông mực cho tôi chen che để an sang trước khi mẹ gánh chè ra chợ bán. Trước khi cập sách đến trông tôi cũng không quên chào mẹ một câu, cũng nhờ ngay nào nư côi sung sông của một ngổn mẹ tiền nữa nữa con trai duy nhất nên trông hiện lên trên khuôn mặt ngổn nữa ba quanh năm suốt tháng tạo tan, chất chiu từng các chè bán hiểu nuôi con. Hai dòng lệ tôi từ nhiên chảy dài xuống má. Không gian lớp học 12A1 của tôi đồng nhỏ trở nên yên tĩnh hơn bao giờ hết, thời gian cũng gần nhỏ ngừng lại chào tôi biết một ngổn mẹ đang kính của tôi qua đời. Tôi nham mắt lại ngồi chết lìm trên chiếc ghế để mặc hai dòng lệ tuôn rồi chảy xuống nhỏ sẽ không bao giờ ngừng lại.

Cũng không biết rõ cho tôi khi nào, những tôi chẳng biết đồng nhỏ có một vòng tay ấm áp vòng quanh ôm lấy đầu tôi và ghé sát vào lòng. Tôi chột hiểu rằng cô giáo dạy Tra Mi dạy toán đang cố gắng ôm ấp tôi nhỏ với ve, nhỏ có xưa rồi nỗi buồn trong lòng tôi hiện giờ. Mùi hương da thịt trinh nữ của cô đồng nhỏ luôn qua khe mũi làm tôi cảm nhận hiểu một số yêu thương kỳ lạ. Có lẽ có không hiểu ý khi vực nhau tôi vào lòng, thế là vô tình nhau tôi đã cá sát vú của cô mà cô không hay biết. Có lẽ giờ phút ấy cũng chẳng may ai hiểu ý làm gì những cô chẳng, những hạnh phúc của cô rồi với tôi, nhốt lại tôi lại là một học trò ngoan ngổn nữa lớp. Với tôi, mọi ngổn nếu nghĩ tôi là một kẻ bất hạnh, mẹ tôi ra rồi trong lúc tôi sắp sửa bước vào một bước thờ gay go: Thi lớp 12 và vào đại học.

Ba con lỏi xom, xa phòng hết sức tốt bụng, họ biết gia đình tôi nghèo nên không ít thì nhiều, tiền bạc nữa hiểu quyền góp cùng sam hiểu cho mẹ tôi một cái quan tài hàng bet. Nói với tôi mà nói, mẹ tôi mất mà có một cơ ao quan là mong làm rồi, tôi sẽ mẹ phải nam đôi long nhất với một chiếc chiếu cuộn quanh. Hoàn cảnh của tôi lúc rồi lấy nhau ra một các để mà sam hiểu chiếc quan tài cho mẹ chôn ? Ba con lỏi xom cũng giúp cho tôi hoàn tất những nghi lễ thông thường của một năm ma. Hai ngày quanh quan với cơ quan tài mẹ trước khi chôn, nhiều bạn bè tôi cùng đến tiễn tang rồi luôn cả cô giáo Tra Mi.

Rồi thì quan tài mẹ tôi cùng hiểu chôn cất đang hoàng nội bãi tha ma không ngổn.

Nữa tôi về tan nhà, trước khi tiền cơ về, hiểu mất rỗng rỗng, nghiền ngao tôi nói với cơ:

- Cơ ôi, xong năm tang này ... em chẳng phải biết làm gì nữa....chắc em phải nghỉ học, ô nhà rồi làm lô xe rồi qua ...cơ ôi.

- Những nhà Huy, ...em không nên nan chí nhỏ vậy ... mẹ em mất những con cơ cơ, có các bạn bên cạnh kia mà. Và lại nam này là nam cuối của em, em còn phải thi Tốt nghiệp rồi vào Đại học nữa chôn. Một tai nạn nhỏ em không nên lãng phí nhỏ vậy.

- ...những mà ...

- Cơ tính nói với em thôi thì đơn tôi ô nhà cơ tạm thôi vậy. Lồng giáo viên cơ không nhiều, những cơ nghĩ cơ thể nuôi sông nội hai chung ta.

- Những mà cơ ôi ... làm vậy em thay phiên cho cơ qua ... cơ còn trẻ lại phải nuôi thêm em hay sao ?

- Thì nhau cơ sao, cuộc sông của cơ hiện giờ cũng không vất vả cho lắm, thêm một ngổn thì thêm một rồi nữa thôi rồi mà.

Nếu em học xong cơ thôi gian thì rồi làm kiếm thêm càng tốt. Nhờ vậy rồi, ngày mai em đơn tôi nhà cơ ô luôn thôi nhé!

Tôi sung sông, han hoan cảm ơn cơ rồi rồi. Tôi tham tạ ơn bề trên nữa không bỏ tôi trong hoàn cảnh khó khăn thế này.

o O o

Nhà cơ không lên làm cơ lẽ hiểu ô cho một ngổn, những cơ lẽ tốt hơn nhà tôi gặp may chúc lộc bởi nhà cơ là mai ngồi trong rất tâm tạt thế mà chẳng có mình cơ ô. Ngày tôi về nhà cơ, cơ chẳng dùng bốc rem trang để chôn can phong cụ của cơ ra làm hai để cho tôi hiểu một phong.

Thế thì cũng xong, rốt cuộc tôi cùng cơ một nội nông tỏa với cơ giao Tra Mi dạy toán của tôi trong nhà này tình nghĩa này. Sau này cơ cho biết, nhà này là nhà của một ngổn ba con nữa không lại cho cơ với gia đình.

Cô Tra Mi hay con rất trẻ, tuổi cơ qua 30, cơ không xinh đẹp tuyệt trần những phải nói các cơ hoa hậu hiện giờ kho mà qua mất hiểu. Cơ tuy sông nội nông thôn thế này, những với cập mắt tinh khôn của tôi, nhất nhìn cơ sinh trông ô thanh

pho. Nhiều khi tôi tò hoi, không biết cha mẹ, thân nhân có ô nữa mà có lại song nôi này một mình một bóng. Câu hỏi rồi
vạn chớa nữa tra lời cho đến khi

o O o

Phòng tôi vốn cách phòng có không này 5 bậc và ô giữa cùng chẽ treo ngang một tam vai trang nễ cách ly hai phòng ra
lâm hai bên. Nhiều khi không có ý những tôi biết nữa những lúc có thay nôi ô phía bên kia phòng. Rồi cùng có khi có tình
tôi nhìn thàng qua bậc man trang khôn nan chán giữa hai bên, tuy không thay nữa thân thể loạ lo phía bên kia những cái
bóng in trên bậc man trang vô tình ban nữa có, nó cho tôi thấy nữa những nữa công eo là của thân thể một ngời con
gai in hạn lên bậc man. Chính những giây phút nôi nữa oc tôi trở nên to mọ, hai mắt tôi nhìn chăm chăm lên bậc man
trang nhờ muốn soi thung nôi nữa nữa tan tởng nhìn thấy tất cả những gì đang diễn ra bên kia trong khi thàng nôi của tôi
nữa cũng ngạc tử bao giờ.

Tôi biết rồi cùng sẽ có một ngày, tôi sẽ khám phá nữa sở bí mật phía sau bậc man trang kia. Trôi ôi, tôi với có tuy ô cách
nhau chừng 5 bậc mà gần nữa xa cách muốn trung. Tôi không bao giờ bỏ dở những lúc có thay nôi trước khi nôi ngủ,
những lúc nôi phía bên kia nếu nễ ý kỳ thì là những âm thanh của tiếng giết nưt áo nghe "phốt phốt", rồi tiếng tuốt quần
xuống nghe "xoẹt xoẹt". Cu tôi cũng lên một cách thờ ơ và không thông tiếc khi hai mắt nhìn chăm chăm vào những
nữa công đang in hạn trên bậc man trang với mô tóc dài buông thả theo bờ vai. Nếu tôi là hoạ sĩ có lẽ những nữa
công này là những nữa công tuyệt mỹ nhất trên thế gian. Thế những tôi chẳng làm nữa gì, tay tôi không chính thức
nữa sô, nên những nữa công nôi, mắt tôi không thấy nữa những cái nếp thốc te của thiên nhiên. Am ọc, tôi chẽ biết
ôm con các công ngạc nam thiêu thêu chìm vào giấc ngủ ...trong mô tôi vạn thông mô tôi có can nếm nễ bậc chán qua
bên can phòng có nễ nhìn cho thỏa thích...

(Het Phan 1 ... Con Tiep)

Calgary, November 9, 2001

Ky Phong

(Viet xong tử 5:00 A.M. đến 6:15 A.M.)